VI КЛАС

Дидактическа задача: Напишете подробен преразказ от името на Гарофи.

„СНЕЖНАТА ТОПКА”
ИЗ РОМАНА „СЪРЦЕ”
ЕДМОНДО ДЕ АМИЧИС

Снегът все вали, вали. Тая заран на излизане от училище се случи нещо много лошо. Ято деца, едва изскочили на булеварда, започнаха да се замерят с топки от оня мокър сняг, който ги прави твърди и тежки като камък.

Един човек извика:

- Престанете!

И тъкмо в тоя миг се чу остър вик от другата страна на улицата и видяхме възрастен човек, който се олюляваше, покрил лицето си с ръце. До него едно момче викаше:

- Помощ! Помощ!

Веднага се притекоха хора от всички страни. Старецът беше ударен с топка в окото. Всички деца се пръснаха като стрели.

Аз стоях пред книжарницата, дето беше влязъл баща ми, и видях как неколцина от моите другари дойдоха тичешком, размесиха се между хората около мене и си дадоха вид, че гледат във витрините.Между тях бяха Гароне, Корети, Зидарчето и Гарофи. През това време около пострадалия се събра цяла тълпа. Един стражар и неколцина граждани тичаха насам-натам, заплашваха и питаха:

- Кой? Кой беше? Ти ли? Кажете кой беше?

И гледаха дали ръцете на децата са измокрени от сняг.

Гарофи беше до мене. Забелязах, че цял трепереше и лицето му беше бледо като на мъртвец. Хората продължаваха да викат. Тогава Гароне каза тихо на Гарофи:

- Хайде, иди да кажеш, че си ти. Ще бъде подло да оставиш да хванат някой друг.

- Но аз не го направих нарочно! – отвърна Гарофи, треперещ като лист.

- Няма значение, изпълни си дълга – настоя Гароне.

- Но нямам кураж!

- Дай си кураж, аз ще те придружа.

През това време стражарят и гражданите викаха все по-високо:

- Кой беше? Едно стъкло от очилата му влязло в окото. Ослепили човека! Разбойници!

Помислих, че Гарофи ще падне на земята.

- Ела – каза му решително Гароне, – аз ще те защитя. – И като го хвана за ръката, бутна го напред, подкрепяйки го като болник.

Хората разбраха и няколко души се завтекоха с вдигнати юмруци. Но Гароне застана по средата и извика:

- Десет души се нахвърляте срещу едно дете?!

Тогава гражданите се спряха и един стражар, като си проправяше път през тълпата, отведе Гарофи в магазина, дето бяха подслонили ранения. Щом го видях, веднага познах чиновника, който живее с племенника си на четвъртия етаж в нашата къща.

- Аз не го направих нарочно! – повтаряше Гарофи през сълзи, здравата изплашен. – Не го направих нарочно.

Двама-трима души го тласнаха силно в дюкяна, като извикаха:

- На колене! Искай прошка! – И го повалиха на пода.

Но две силни ръце веднага го изправиха на крака и един решителен глас каза:

- Не, господа! – Беше нашият директор, който бе видял всичко. – Понеже има смелостта да си признае, никой няма право да го унижава.

Всички мълчаха.

- Поискай прошка! – каза директорът на Гарофи.

Гарофи се разплака и прегърна колената на пострадалия човек, а той намери главата му с ръка и помилва косите му.

Тогава всички казаха:

- Върви си, момче, върви си вкъщи!

[…]